Política | Ferran Casas | Actualitzat el 07/08/2021 a les 16:00

Bombolles d'estiu

«Aquesta temporada del procés no promet emocions fortes, però està en joc desfer el camí si l'ambició es guarda al calaix i, de nou, es gestionen malament les expectatives»

Amb el daltabaix provocat per l'adeu, inesperat, de Leo Messi, els que més entenen de com funciona el negoci del futbol d'elit afirmen que som davant la bombolla punxada del model hipercapitalista que s'ha apropiat d'aquest esport i que ara la Lliga i altres estaments intenten contenir a costa de la competitivitat dels clubs a Europa. No sé si el que ha passat ho explica això, la nefasta gestió del tàndem Rosell-Bartomeu, o els efectes de la pandèmia sobre el sector de l'oci i l'espectacle, del que el Barça en forma part. El que sí que crec que es pot afirmar, passant als altres grans temes de la setmana, és que la bombolla de l'autonomisme fa temps que ha punxat i ho hem tornat a constatar.

Si en les darreres hores era fabular imaginar un tomb inesperat dels esdeveniments i que tot fos una "jugada mestra" de Joan Laporta per fer baixar tothom del burro, també ho és esperar que del diàleg amb el govern espanyol, per més bilateral que sigui, en surti alguna cosa positiva per voluntat pròpia de Pedro Sánchez i el seu govern.

Des de dilluns hem vist i llegit com Margarita Robles, ministra de Defensa que va ser jutge del Tribunal Suprem, de modificar algunes lleis orgàniques o incloure en un hipotètic nou Estatut la descentralització de la Justícia, ni parlar-ne. Tant li fa que sigui el poder més centralista i el que menys canvis va tenir durant la transició i que el seu prestigi no estigui precisament pels núvols. També vam saber que la UGT -un sindicat que, per cert, alguns dirigents independentistes, singularment d'ERC, encara s'entesten a presentar com una eina útil per desbordar el règim del 78- es posava a la defensiva amb la possibilitat de renegociar el traspàs de rodalies.

És el mateix que, en el seu dia, va passar amb els funcionaris de Foment i Aena quan es va posar damunt la taula el traspàs de l'aeroport del Prat. Aquesta setmana ja directament ni se n'ha parlat. A més, el consell de ministres va acordar portar al Tribunal Constitucional dues lleis catalanes de protecció del dret a l'habitatge l'endemà de celebrar-se la comissió bilateral.

El colofó (per ara) el publicàvem aquest divendres a NacióDigital. Quaranta-vuit hores després que a la comissió bilateral s'acordés abordar a la tardor el traspàs del MIR, contemplat al pacte PSOE-Podem i que s'ajusta a l'Estatut, la ministra Darias deia que no hi estava a favor i fins i tot es permetia el luxe de mentir a la sala de rodes de premsa del Palau de la Moncloa afirmant que l'assumpte "no era a l'agenda". Malgrat tot, el Govern encara té fe en poder acordar amb l'executiu espanyol totes les passes que es facin per ampliar l'aeroport del Prat, en què de la taula de diàleg en pugui sortir alguna cosa i en aconseguir la majoria dels 56 traspassos que, amb l'Estatut -una llei orgànica espanyola- a la mà, haurien de ser realitat.

Deia aquesta setmana en el seu punyent article l'estimat company de columna Francesc-Marc Àlvaro que "ningú sap com es pot viure en un mentrestant que no té data de caducitat, perquè les forces han quedat congelades entre el gest impotent i la nostàlgia del moment en què vam agradar-nos". Ell ho definia com una "espera espessa". La calma política que s'intueix en les dues setmanes que venen hauria de servir a les formacions independentistes, que per cert estan del tot encallades en la reformulació del Consell per la República, per resoldre com gestionar el mentrestant.

De Madrid se'n poden treure coses per al mentrestant, és clar. Però seria un error pensar que Sánchez, tancat en banda a passar pàgina del règim del 78 i sotmès a la pressió constant de la dreta mediàtica i política i dels sectors corporatius, farà un canvi de fons. El *qui dia passa, any*

empeny és la seva divisa. I també seria ingenu pensar que la solució, en forma de referèndum, arribarà posant en pràctica una unilateralitat que es va desempaquetar i poc més l'octubre del 2017 i de la que s'intueixen uns costos que la gran majoria de dirigents independentistes no volen assumir. Tampoc dels possibles èxits dels fins ara presos i els exiliats davant la justícia europea, que si de cas donaran victòries morals i prou. L'adeu de Messi no és un malson. És real.

I el mentrestant independentista, que també és real, s'ha de gestionar. Aquesta temporada del procés -o el que sigui ara- no promet les emocions fortes de les anteriors, però està en joc desfer el camí si l'ambició es guarda al calaix i, de nou, es gestionen malament les expectatives.